

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui-ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“ (Isaia 52, 7).

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți VESTEIA BUNA (Evanghelia) la orice făptură“ [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(Isaia 62,6)

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui care crede: întîi a lui deului, apoi a Grecului“. (Rom. 1,16).

Septembrie-Octombrie, 1930.

No. No. 9—10

Anul 7.

SUMARUL:

1. Puterea Evaghnheliei.	5. Chemarea din urmă.
2. Fotografia.	6. Extrageri din Talmud.
3. Trei prieteni.	7. Amintiri din trecut de folos
4. Secta Pentacostalilor.	pentru prezent.

PUTEREA EVANGHELIEI

In timpul revoluției 1917.

Printre luminelor rădăcitoare a partidelor revoluționare, strălucea o altă lumină, adevărata lumină, care luminează pe orice om venind în lume (Ioan 1:9). Această lumină este Hristos, lumina Evangheliei care se răspândește de adevărați urmași ai Lui. — Dumnezeu ne-a învrednicit ca să fim purtători ai acestei lumini.

Afară de corul compus din membrii comunității baptiste, creștini Evangheliști și evrei creștini (vezi fotografia) mi-a ajutat Dumnezeu ca să organizez un comitet frățesc a comunităților sus amintite, care în mod sistematic m'au ajutat să răspândesc vestea bună a Mîntuito-

rului. Din aceste două comunități a fost organizată o școală duminicală, care a fost sub conducerea fraților bătrâni, spre a fi ferite de diferite curente noi, cari erau pe timpul acela. A fost organizat un cerc de soldați credincioși, dintre care o parte din membrii au format un cor. În curând după această s'a format un cerc de studenți, a cărui început s'a făcut de fratele student Iuk (actualmente Doctor în Praga), la care s'au alipit tovarășii săi studenți, devenind și ei pe urmă credincioși. Noi toți am lucrat cu mare râvnă, ajutându-ne unii pe alții ca adevărați frați în Hristos...

Subprefectul oraşului Odesa, împrietinindu-se cu mine, mi-a ajutat ca să obţin o permisiune ca să organizez lecţii Evanghelice cu ajutorul corului în diferite părţi ale oraşului.

Prima serată Evanghelică a fost ținută în sala mare a Primăriei municipiului. În această sală unde odinioară se organiza diferite baluri și serate, acuma de prima dată a străbătut lumina lui Hristos. Sala a fost arhiplină. Corul mixt al adunărilor și corul militar au executat primele psalme învățate foarte frumos. Astfel de serate am organizat de câteva ori în Universitate, în sălile mari a auditorului medicinei, chimiei și conservatorului, deasemenea și în Teatrul Rusesc și unele cinematografe mari. La toate aceste adunări au predicat, afară de mine, predicatori din comunitățile sus amintite, luând parte tineretul, membrii cercului militar și cercul studentesc. Puterea Evangheliei s'a arătat și mulți au recunoscut că afară de Isus Hristos nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți. (Fapt. Ap. 4:12).

Noi am avut un steag mare alb pe care a fost înscrisă cuvântului „Iubirea”. Din timp în timp ne-am strâns în grupuri în frunte cu steagul nostru mergând pe străzile Odesei cântând cu acompanimentul diferitelor instrumente muzicale. Poporul a fost atunci obișnuit să vadă steaguri diferitelor culori steaguri amenințătoare roși-negre și deodată apare un steag alb! Bravul purtător al steagului a fost predicatorul comunității creștini Evangheliști fratele Krapovnitzky un om mare și voinic. El făcea pasuri vitejești în fruntea grupei. Pe stațiunile de oprire cu vocea lui tare chema pe oameni din inimă să vie la Hristos. Oamenii curioși s'au strâns împrejurul nostru și au auzit cuvântările scurte despre pacea și iubirea lui Hristos. După

aceea mergeam cu toată mulțimea la un teatru sau la un cinematograf (unde convenisem de înainte), unde mai departe prin cuvântări și cântări se chema lumea la Hristos.— Mulți oameni neliniștiți și obosiți, cari au fost setoși după adevăr au găsit pacea, odihna sufletului lor la Hristos.

În mod deosebit au fost adunările noastre cu mare rod, după diferitelor lupte și atacuri a „oamenilor de idei”, cari fără milă distrugeau unul pe altul în numele frațietății și al iubirei? *) Ce mare deosebire a fost între acești „oameni de idei”, cari se mâncau unul pe altul și frățietatea noastră.—Deși noi în comparație cu ei eram o minoritate, oameni din diferite națiuni, din diferite clase sociale, dar am format una în Hristos, deaceia nu ne-a fost rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este o putere a lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudelui, apoi a Grecului (Rom. 1:16). Cu părere de rău eu cu soția a trebuit să părăsim acest lucru râvnitor. Frații din comitet compus din ambele comunități cu care am lucrat în strânse legături până la plecarea noastră din Odesa mi-au eliberat un certificat convenit cu ștampilele și semnăturile și am plecat spre Chișinău. În curând a venit predicatorul comunității baptiste, din Odesa având împărtășire la cina Domnului, aducându-ne aminte de puterea lui Hristos care s'a arătat în lucrarea comună în Odesa și de binecuvântările care Domnul mi-le-a dat în răspândirea Evangheliei în acela timp. Până acuma este viu în memoria noastră toate minunile care Domnul le-a făcut prin servii săi slabi.

Tradus de fr. Åscher.

*) În legătură cu astfel de atacuri și lupte voi descrie cazuri interesante cu altă ocazie când Dumnezeu îmi va da posibilitate.

Corul compus din baptiști, evangheliști și evrei-creștini în or. Odesa.

În centrul conducătorul corului L. I. Åverbuch cu ajutorii său: în dreapta dirigințele Comunității Evangheliștilor, fr. N. N., în stângă dirigințele Comunității Baptiste, fr. Podeman.

Despre activitatea corului citiți articolul „Puterea Evangheliiei” și alte articole din numerele revistei.

TREI PRIETENI.

Un om avea trei prieteni. Pe doi din ei îi iubea foarte mult. Fața de al treilea era îndeferent, deși acesta avea calități mai bune. Odată omul

acela, fiind nevinovat, a fost chemat la judecată și în urma judecării fu aspru condamnat. Aleargă la prietenii săi, și-i roagă să fie martorii lui.

Primul prieten și-a cerut scuze, spunând, că e foarte ocupat cu alte afaceri. Al doilea l-a condus până la ușa tribunalului, și de acolo s'a întors înapoi, fiindcă îi era frică de judecător. Al treilea, în care nu avea nici-o speranță, a venit la judecată și l-a apărat cu atâta convingere și iubire, că judecătorul a eliberat pe omul acela.

Trei prieteni are omul aci pe pământ. Cum se poartă ei în clipa, morții când omul este chemat de

Dumnezeu la judecată? *Banul*, prietenul lui cel mai bun, îl părăsește cel dintăiu. *Rudele* și *prietenii* îl conduc până la mormânt de unde se întorc înapoi la casele lor. Al treilea prieten, care de multe ori era uitat, îi însoțește până la tronul Judecătorului, mijlocește pentru el, câștigându-i îndurare și iertare. Acest prieten este Mântuitorul nostru Isus Hristos (Matei 11:19).

Tradus de s. Cecilia.

SECTA PENTACOSTALILOR.

(Continuare din No.No. 5-6).

Despre darurile duhovnicești.

Se știe, că pentacostalii se laudă cu aceea, că adepții lor ar avea daruri deosebite de vindecare, proorocie și vorbire în limbi. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată clar, că afară de aceste daruri sunt și alte felurite daruri al Duhului Sfânt (Rom. 12,6-9; I Cor. 12,4-11; 28-30). Dar pentacostalii nu vreau să știe de darul milosteniei, cârmuirei, înțelepciunii, cunoștinței și alt. (1 Cor. 12). Ei țin mult la lucrurile cu efecte bătătoare la ochi: minuni, proorocii, vindecări, fiindcă toate aceste află curiozitatea și sunt cam greu de controlat și de aceea oamenii fără experiență și cu o sensualitate exagerată sunt ușor prinși de ei. Celelalte daruri mai greu se pot falsifica, fiindcă ele se referă la viața lăuntrică și cea spirituală a credinciosului și nu se pot îmbrăca în forme exterioare.

Să ne cugetăm puțin asupra darului de vindecare. Afară de cazurile de vindecare care pot fi puse la indoeală oricând (cum am descris în numerile precedente) e posibil, ca să se fi întâmplat la pentacostali și minuni de vindecări adevărate, însă și aceasta nu e încă dovadă, că învățăturile lor nu sunt false. Cazuri de vindecare au loc și la hipnotizeri, vră-

jitori și alți. Cunosc personal că și la secta zisă „Știința creștinească” (Christians Seins) au loc minuni de vindecare. Învățăturile de fond ai acestei secte sunt: negarea Dumnezeirii lui Hristos și negarea unor cărți din Biblie. Aceste două învățături ai lor ne arată lămurit, ca ei au spiritul antihristului și totuși în secta aceasta se întâmplă minuni de vindecare fără intervenția doctorului. Totuși nu putem admite, că aci are loc puterea Dumnezească, ci din contra faptul acesta înca odală ne dovedește, că și diavolul face minuni (vezi No. 5-6). Deaceea nici chiar vindecările adevărate nu dovedesc, că ele ar fi de origină Dumnezească. Dar demonstrațiile și reprezentațiile lor cu astfel de vindecări mărturisesc direct împotriva lor. După Sf. Scriptură putem vedea, că nu toți trebuie să se vindece (Luca 4,27). Timotei, de ex., care era un barbat sfânt și binecuvântat de Dumnezeu, totuși el suferea de boli și apostolul Pavel, care avea darul de vindecare, n'a găsit de cuviință să-l vindece prin punerea mânelor, ci i-a dat un sfat simplu să folosească puțin vin (de sigur numai ca medicament). Chiar și apostolul Pavel avea suferințe

corporale și totuși el nu s'a folosit de darul său de vindecare.

În viața creștină practică, printre credincioșii adeverați, și acum se pot vedea cazuri când boala cronică a unor credincioși a servit mult la binecuvântarea lor, transformându-i în barbați tari în credință, prin cari și cei sănătoși capătă binecu-

vântare, cu toate că nu văd minunea vindecării, însă ei văd altă minune, cum Duhul Sfânt se folosește de un credincios bolnav, manifestând puterea lui Dumnezeu prin slăbiciunile copiilor Săi (1 Cor. 1, 25-29; 2 Cor. 12, 7-10).

(Va urma).

L. Averbuch.

Chemarea din urma.

1. *Chemarea din urmă a milei cerești.
O tu, cel păcătos, de ce n'o primești?
Căci ea-i dela Isus, blândul Salvator,
Care dă viață de veci tuturor.*
2. *Ascultă chemarea și nu'n târzia,
Pân'-va trece timpul cu mântuirea;
Când ușa 'ndurării închisă va fi—
Atunci tu iertare nu vei mai primi.*
3. *Când Isus te cheamă, nu te da 'ndărăt,
Ci urmează 'ndată fără de preget;
Spiritul te 'ndeamnă, pentru ce nu vii
Să 'mplinești cuvântul și salvat să fii?*

V. Prodan.

EXTRAGERI DIN TALMUD.

Terah se ocupa cu facerea și vânzarea idolilor. Odată a lăsat prăvălia pe seama lui Avraam. Vine un muștiriu și-l întrebă:

„Aveți pentru mine un dumnezeu mare?”

„Dar ce Dumnezeu îți trebuie?” — întrebă Avraam.

„Eu sunt viteaz, răspunde clientul, și ași dori să-mi procur un dumnezeu-viteaz.

Avraam a dat jos un idol care era așezat mai sus decât ceilalți și a zis:

„Cred, că pentru tine acest va fi cel mai potrivit.”

„Dar, oare dumnezeul acesta e viteaz?”

„Prostule! zise Avraam, nu știi, că printre idoli există regula: acela care e așezat mai sus decât ceilalți este considerat drept viteaz.

Omul a cumparat idolul și când să plece, Avraam îl oprește și-l întrebă:

„Spune-mi te rog, câți ani ai?”

„Șeptezeci” fu răspunsul.

„Atâtea ani ai trăit pe lume și te închini la idoli, cari sunt acum de curând făcuși, nu ție rușine?”

„Cumpărătorul, aruncând cu furie idolul, și-a luat banii și a plecat.

După aceasta vine o femeie cu un vas plin cu făină foarte bună destinată pentru jertfă idolilor. Avraam a luat un baston și a sfărâmat toți

idoli, afară de unul cel mai mare, în a cărui mâni a pus bastonul. Vine tatăl lui Avraam și îngrozit de ceea ce a văzut, întreabă:

„Ce s'a întâmplat? Cine a făcut aceasta?”

„Îți voi istorisi tot, nimic nu voi ascunde”, răspunde Avraam. Lucrul s'a întâmplat astfel: o femeie a adus făină și m'a rugat să aduc jertfă idolilor. Eu am încercat să aduc jertfa, însă idolii au început să se certe între ei. Unul striga: „eu vreau primul să mânânc”, iar altul: „nu, eu mai întâi!” În sfârșit se ridică idolul cel mai mare și voinic și, cum vezi, pe toți i-a distrus.

„Îți bați joc de mine, strigă tatăl lui Avraam, sunt oare în stare acești...”

„Ei, atunci gândește-te singur, tatăl meu, la cuvintele tale...”

* * *

Dumnezeu a poruncit lui Noe să ia în corabie ființe, curate și necurate. Minciuna a aflat despre aceasta și a venit, căutând să se strecoare în corabie. Noe însă a observat-o și i-a zis:

„Adevărat, că în corabie se primesc și ființe necurate, însă numai perechi. Mergi și-ți caută pereche.

A plecat Minciuna să-și caute un mire. Ii iese în cale Blestemul și-o întreabă:

„De unde vii și unde mergi?”

„Am fost la Noe, răspunde Minciuna, și El n'a vrut să mă primească în corabie, spunându-mi, că trebuie să-mi caut mai întâiu pereche. Te rog să mă iei în căsătorie.”

„Bine, însă ce zestre îmi vei da?”

„Iată, ce să facem. Vom încheia un contract, că tot ce voi câștiga, va fi proprietatea ta.

Zis și făcut. De atunci tot ce câștigă Minciuna trece în posesiunea Blestemului și pierzării.

Tr. de M. Tarlev.

Amintiri din trecut de folos pentru prezent.

În anul 1913 am stat în Chișinău puțin timp fiindcă ne-a denunțat cineva din ură. Cu toate, că poliția, făcând perchezitie, n'a găsit nimic, afară de cărțile sfintei scripturi, totuși noi am fost siliți să plecăm din Chișinău. În acelaș timp am primit invitația din partea fraților din Odesa, unde era deja filiala Misiunii noastre „Mildmay”. Acolo am lucrat câteva luni. Din Odesa am plecat la Caucaz, de unde frații ne-au pofțit, trimițându-ne și bani de drum. Am plecat din Odesa în ziua de 6 Ianuarie, când era frig și mare zăpadă, iar după două zile, când am sosit în Caucaz, era cald, verde și plăcut.

Dumnezeu ne-a binecuvântat din belșug în unele orașe unde am fost. În timpul când eram în Tiflis, am primit dela directorul Misiunii „Mildmay” propunerea să lucrez printre poporul evreu în Odesa. Am plecat iarăși în Odesa unde am lucrat până în anul 1914, aducând suflere la Domnul, cari cu ajutorul lui Dumnezeu sunt credincioase până în prezent, luptând împotriva păcatului și greutăților vieții.

Când s'a început războiul mondial am fost și eu mobilizat și repartizat la Spitalul Crucii Roșie unde am lucrat printre bolnavii, grav răniți. De acolo am fost mutat la farmacie ca farmacist, vechea mea specialitate. Am avut prilejul să mărturisesc la mulți despre iubirea lui Hristos. În secția unde eram, bolnavii cetiau Evanghelia, cântau rugăciuni, și am reușit să formez un cor din bolnavii, cari erau spre vindecare. Seara veneau bolnavii, surorile de caritate, și sanitarii să asculte cântările noastre. Apartamentul meu se numea mănăstire, iar eu—starețul mă-

năstirei. Bolnavii mă numiau „părinte“.

La unii din șefii noștri nu le plăcea, că eu, Averbuch, sunt numit egumenul mănăstirei și au început prigoana împotriva mea pentru predicarea Evangheliei. La început s'au hotărât să mă trimeată în exil, însă au schimbat hotărârea și m'au îndreptat spre tranșeele frontului. După examinarea medicală am fost găsit slab la ochi și în anul 1916 am fost reformat și liberat. După eliberare am avut prilejul și mai mare să lucrez pentru Domnul în Odesa.

În anul 1917 a izbucnit revoluția și am fost uimit de cele neașteptate și totuși întâmplute. A fost dureros și regretabil faptul, că unii numiți „credincioși“ s'au lăsat prinși de curentele revoluționare și au neglijat interesele împărăției lui Dumnezeu. Eram convins că libertatea proclamată este un simplu meteor care încurând își va pierde strălucirea lui exterioară. Mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea înțelepciune cum să mă folosesc de libertate pentru răspândirea Evangheliei, care poate lumina pe orice om, care vine în lume.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am organizat un cor din credincioși bapțiști, creștini după Evanghelie și evrei-creștini. Ne-am învoit să lucrăm intensiv pentru mărirea lui Dumnezeu.

În curând am capătat aprobarea prefectului orașului să ținem adunări Evanghelice în închisoarea centrală. Subprefectul orașului d-l Roitman (evreu) împreună cu sora sa au luat parte la prima lecție. El a fost atât de impresionat de tot ce a văzut și a auzit că ne-a dat imediat aprobarea pentru ținerea regulată a conferințelor în închisoare.

Repetată schimbare a autorităților ne împedica în lucrul nostru și noi am fost siliți să întrerupem aceasta activitate. După aceasta eu cu soție

mea am plecat în mai multe locuri. Într'un oraș am avut prilejul să predic într'o sâmbătă în două sinagogi. Unii din ascultători începură să facă scandal, însă au fost siliți de alții să tacă și toți au ascultat predica până la sfârșit.

După aceasta am plecat iarăși în Chișinău de unde frații ne-au învitat. De atunci, fie Domnul lăudat, am avut multe binecuvântări, cu toate că am întâmpinat multe greutăți. Eu cu soția mea am avut cinstea de a fi persecutați pentru Numele lui Hristos. În anul 1918 când am vizitat pe frații am fost arestați și duși sub escortă în orașul Cahul. După ce ne-au luat interogatoriu, am fost eliberați și ne-am înapoiat în Chișinău. În anul 1920 am reușit să căpătăm autorizația pentru editarea revistei „Prietenul“ în limba română și rusă. În timpurile acelea se simțea nevoie mare de o carte de cântări. În anul 1921 cu ajutorul lui Dumnezeu redacția revistei noastre a primit autorizația pentru tipărirea primei cărți de cântări Biblico-Evanghelice în Basarabia. După patru ani s'a tipărit a doua ediție și în anul 1927 a apărut și cartea de cântări în limba evreiască.

În anul 1924 mi s'a interzis tipărirea revistei „Prietenul“. Însă peste puțin timp iarăși am avut posibilitatea să editez revista cu numele „Binevestitorul“ care și acuma apare în trei limbi: evreiască, română și rusă.

Afară de adunările ținute regulat în localul comunității baptiste, am reușit să ținem adunări publice în sala Primăriei orașului și în teatrul național. O singură dată am predicat într'o sâmbătă în sinagogă. Aceasta a fost atunci când încă nu mă cunoșteau, mai târziu însă nu-mi permiteau să predic.

Acuma, fie Domnul lăudat, comunitatea Baptistă are casă de rugăciune proprie și comunitatea ev-

reilor-creștini pe lângă misiunea „Mildmay” își are adunările ei în altă parte a orașului. Oamenii au acum posibilitatea să asculte cuvântul lui Dumnezeu în diferite locuri.

Domnul să binecuvinteze tot ce se seamănă în inimile oamenilor din Evanghelie și să dea rod spre slava și mărirea Lui.

L. Averbuch.

Mare serbare în sala „Bethel” din Chișinău.

sâmbăta 18 Octombrie și Duminica 19 Octombrie.

Temele predicilor și cuvântărilor vor fi:

„Chemarea și destinul Poporului Israel”.

„Evreii și Hristos”.

„Mântuirea lui Israel în lumina Bibliei”.

(Talmudul, rabinii și sioniștii).

„A doua venire a lui Hristos și soarta poporului Israel și celorlalte popoare”.

La întrunirile solemne vor lua parte corul mixt, solo, duet acompaniate de harmoniu și alte instrumente muzicale, solo-voara cu acompaniment.

Toți credincioșii, cari sincer iubesc misiunea printre evrei, sunt poftiți să viziteze serbarea noastră.

Cei din provincie pot veni direct în sala „Bethel” pe strada Mesceanscaia colți cu Nicolaevscaia (strada Vladimir Herța 10) cu tramvaiul „Gară-Spital” dela gară până în strada Mesceanscaia.

„Nimeni cu nimic nu fiți dători

decât numai cu a iubi unul pe altul” (Rom. 13,8).

Unii din frați s’au îngrijit să îndeplinească această poruncă Dumnezeiească, trimițându-ne datoria pentru diferite cărți ale sfintei Scripturi și altă literatură. Exprimăm mulțumirile noastre creștinești la astfel de frați. Rugăm deasemenea și pe ceilalți frați dători să-și achite datoriile așa cum se cuvine unor adeverați credincioși în Hristos. Dacă cineva într’adevăr e lipsit de mijloace materiale și acum nu e în stare să-și plătească datoria,

de dorit este, ca aceste persoane, cel puțin, să ne scrie despre aceasta. Având în vedere, ca starea unor credincioși e foarte critică, noi suntem gata să ertăm datoriile acelor din ei, care ne vor înștiința despre starea lor materială grea.

Abonamentul anual — — 12 lei;
cu partea rusească — — 24 lei;
cu partea evr. și rusească 36 lei;
în prov. cu 6 l. mai scump. (poșta).

Adresa: D-lui Marcu Tarlev Mildmay Mission, str. Vlad. Herța No. 10 Chișinău Basarabia Roumania.

Redac. și administr.: Mision. Englez. „Mildmay” L. Averbuch.